

ZAHRAŇÍ

in.ihned.cz/zahranici

Jak se tam dostat?

- Do Kyrgyzstánu lze doletět s **Aeroflotem** po trase Praha – Moskva – Biškek za ceny zhruba od 20 tisíc Kč. Občané ČR nepotřebují víza. Pokud se nezdržíte déle než tři měsíce, nemusíte se ani registrovat na OVIR (cizinecká policie), přestože se vás budou milionáři snažit přesvědčit o opaku a vymámit tak pokutu. Povolení je třeba jen pro túry v blízkosti čínské hranice.
- Nejlevnější dopravu zajišťují **autobusy**, o něco dražší jsou maršrutky (mikrobusy). Spojení existuje především mezi oblastními městy. Jízdné Biškek – Naryn a Biškek – Karakol stojí cca 250 somů. Na odlehlých komunikacích budete odkázáni na autostop. Auta jezdí velmi řídko a bývají často plná, ale cestovat se tímto způsobem dá. Chce to jen velkou dávku trpělivosti.

Pravoslavný chrám svatě Trojice v Karakolu

FOTO: AUTOR

Kde se ubytovat

Ve větších městech bývají hostely, vybavením na úrovni našich horších studentských kolejí. Běžné je také bydlet u soukromých osob. Nejlepší jsou na tom s ubytováním města Karakol a Čolpon-Ata, která jsou turisticky nejvytíženější. V Karakolu najdete i informační centrum, kde vám s ubytováním poradí. V Biškeku je nejlepší zajít na hlavní třídě do jedné z cestovních kanceláří, které fungují i jako infocentra. V menších městečkách a vesnicích je to horší, ale celkem bezpečně se dá přespat pod širákem někde na okraji. V oblasti Issyk-Kul najdete lázeňská městečka s ubytovacími kapacitami. Například v Jeti-Öghüz za přenocování ve trojlůžkovém pokoji zaplatíte mezi 200 a 300 somy.

Ještě ajran na cestu a jít...

FOTO: AUTOR

nadsázky označit za místní parfém. Line se z vnitřností visících kdesi u stropu a nám je jasné, že asi čtyřicetiletý hostitel Omar ani na moment nepřeháněl, když sliboval na naši počest zaříznout berana.

Nechceme zdržovat, ale skopovému stejně neujdeme. S vařeným bramborem je jako „kurdak“ servírují Omarova žena a dcery, zatímco muži jsou pohodlně rozvaleni kolem tabule. Ač muslim, má Omar jen jednu manželku, což není vždy pravidlem. Tak jako většina místních je však muslimem jen pro formu, vřelejší vztah k víře je třeba hledat u obyvatel v jižních oblastech. Vodka si, koránu navzdory, nikterak neodpírá také proto, že láhev stojí tolik co tři bochníky lepjošky. Připíjí si s námi i jeho žena, která konečně roznesla vše potřebné a přišla si poslechnout, co jsme zač.

„Československo znám, i v Praze jsem byl!“ praví Omar, jenž se do střední Evropy ještě stihl dostat s ruskými okupačními vojsky. „Hlídal jsem v Maďarsku migry,“ informuje nás na vojně nabytou ruštinou, kterou už nejmladší generace horalů nevládne, přestože je to vedle kyrgyzštiny druhá úřední řeč. Bohužel pro Slovany se místní jazyk, ač psán cyrilicí, podobá spíše turečtině. Ještěže ve městech se studenti už orientují na angličtinu, aby našli uplatnění v pomalu se rozvíjícím cestovním ruchu nebo jako zaměstnanci kanadské společnosti, která tu těží zlato.

Jak dojíždáme, objevují se před námi další dvě tekuté místní speciality. První z nich je kumys – kvašené, a tudíž jemně alkoholické kobyli mléko, které má po tří- až pětidenní

fermentaci nakyslou kouřovou chuť. První doušek vyžaduje určité sebezapření, a tak zatneme zuby nejen proto, abychom neurazili, ale také abychom přefiltrovali zbytky srsti. Spravujeme se pak ajranem, což je nápoj podobný kefiru.

Následuje focení, na něž si Kyrgyzové potrpí. Po jízdě na koni je to jakýsi další národní sport, ale jsme za něj rádi. Za skvělé přijetí můžeme alespoň poslat momentku, jiným výrazem díky mohou být americké cigarety. „S flintou mě ale nefotť!“ křičí ze sedla Omar, když nás vyprovází, „tu mám na svěště.“ Už chápeme, proč se tihle plyšový mazlové schovávají do nory, sotva se objevíme na horizontu. Nabízí se však také otázka, kolik zbraní je asi v nelegálním držení.

Výš, stále výš

S přibývajícím kilometry mizí zeleň a cesta nabírá stále strmější sklon. S více než dvaceti kilometry na zádech je pochod podél řeky ulehčení, protože s sebou nemusíme vláčet zásoby vody. Brzy se i poslední vlasečnice potoka ztrácí v suti a na dohled se konečně objevuje sedlo. Poslední metry patří samozřejmě k nejhorším, jakmile však spadne krosna z ramen, narostou člověku znovu křídla a chce se na ještě výš. A výš to jde, takže se drápeme až na vrchol nad sedlem, často i po všech čtyřech.

A nahoře? Rozhled. Klid. Svěží poryvy větru. Tan-San na dlani. Nebe na dosah. Naprostá samota. Až spadnu přes dva a půl tisíce výškových metrů zpátky do civilizace a budu u jezera Issyk-Kul sbírat síly na další trek, až se zabořím zády do písku a zavřu oči, budu duchem ještě pořád tady. ■

TOMÁŠ FOLPRECHT